

טור' מאיר שמשון

2303359

בן חביבה ומנשה

נולד ב- י"ד אדר א' תשי"ז 15.2.1957

התגייס לצה"ל ב- 2.11.1976

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ז טבת תשל"ט 16.1.1979

בעת מילוי תפקידו.

בן מנשה וחביבה. נולד ביום י"ד באדר א' תשי"ז (15.2.1957) בירושלים. כאן למד בבית-הספר היסודי 'בני עמי'. שנות-נעורו עברו עליו בקיבוץ כברי, ושם השלים את לימודיו התיכוניים. שמשון גדל במשפחה מרובת-ילדים, בת אחת-עשרה נפשות, שסבלה ממצוקת דיור ופרנסה. בנסיבות אלו התפתחה אישיותו התמימה והענוה של שמשון. תכונותיו הנדיבות נתגלו בו כבר מילדות. היה ביישן, נחבא

אל הכלים ומסתפק במועט. עם זאת, הרגה תמיד פנים שוחקות ואהב 'לעשות חיים'. כשסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי, ביקש לצאת לעבוד כדי להקל מעט על הוריו. מעבידיו נקשרו אליו והתפעלו מיושרו ומקנאותו לעבודה. אולם, תשוקתו של שמשון ללימודים היתה עזה והוא החליט לעבור לקיבוץ כברי ושם לסיים את לימודיו. הפרידה מירושלים, העיר שאהב והכיר בה כל רחוב וכל פינה, היתה קשה, אבל החלטתו היתה נבונה, שכן תקופת-שהותו בקיבוץ היתה המאושרת בחייו. קיבוץ כברי היה לשמשון בחזקת בית כמלוא-מובן-המלה. כאן מצא את החברה של קבוצת 'אגוז', שאליה היה קשור בכל נימי-נפשו; כאן מצא סיפוק בעבודה במטע הבנות שלה הקדיש את מרב-מרצו; כאן התקשר למשפחתו המאמצת, שקיבלה אותו בחום, וכאן זכה גם להערכה על תכונותיו היפות.

מספרים עליו מחנכיו: "שמשון היה נער סגור ומופנם, חביב, חייכני וחברותי מאוד. נער שקט, רגיש ועדין-נפש. מסור, אחראי, ממושמע ומסודר. לנו, המחנכים, היה קשה לדובב אותו, כי לא אהב לדבר על עצמו ועל בעיותיו. לא איש-דברים היה אלא איש העשייה, ובעשייה התגלו כישורונותיו ותכונותיו כאדם. הלימודים לא היו הצד החזק שלו. הוא לא אהב להאריך דברים בכתב או בעל-פה, אבל היה מפתיע לעתים בהברקותיו. לא-פעם, כשהתלבטנו בכעיה מחשבתית או מתמטית, הנה לפתע היתה נשמעת התשובה הקולעת מפי שמשון. הוא היה בעל אינטואיציה ובעל חושים טבעיים."

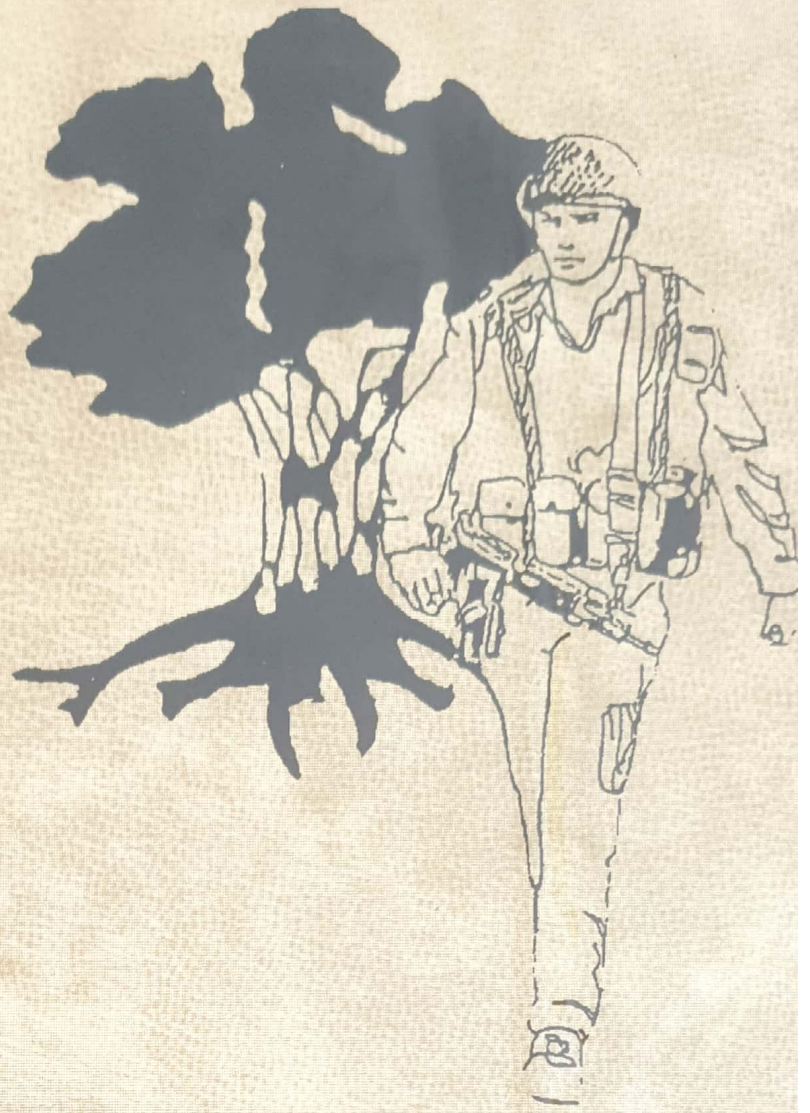
את כל-כולו הקדיש שמשון למטע הבנות. 'שמשון והבנות' — הפך לשם-דבר בקיבוץ. תמיד אפשר היה לראות אותו בבגדי-עבודה, מחייך וממהר בכל שעת-פנאי אל הבנות שלו. "לפעמים היתה לי הרגשה", מספר מרכז המטע, "שכל אשכול בנות שנשלח לשיווק, היה בשביל שמשון כאילו הוא שולח את יצירתו הפרטית. כשהיכול היה מוצלח לא היה מאושר ממנו. כשחזר למשק לחופשות מן השירות, מיהר אל המטע." שמשון התנדב גם לכל עבודה אחרת שנדרשה. מספר אבי: "רוח-התנדבות היתה טבועה בו. כשנדרשה עזרה, שמשון היה הראשון בתור." "הוא היה שד-עבודה", מוסיפה רותי, "וסחף גם את האחרים בהתלהבותו." הוא היה מאוד גאה בקבוצת 'אגוז' אליה השתייך וטרח מאוד שזאת תהיה חברה שיהיה נעים לחיות בה. בידיו של שמשון היו מפקידים את ביצוע פרטי הטיול, או הטיפול בגינת הקבוצה — אפשר היה לסמוך עליו שיעשה הכל בדיוק מופתי.

בראשית נובמבר 1976 גויס שמשון לצה"ל והוצב לחיל-הרגלים. במסגרת שירותו שימש כלוחם-חי"ר בחטיבת גולני והשתתף במבצע ליטני. השירות בגולני היה תמיד משאת-נפשו וכשמבוקשו זה ניתן לו, עשה הכול כדי להיות ראוי לכך. כשרצו מפקדיו לשלוח אותו לקורס-מ"כים, סירב בטענה שברצונו להיות חייל פשוט מן השורה — תגובה מאוד אופיינית לשמשון הצנוע בהליכותיו. מספרים חבריו ליחידה: "שמשון אהב לצחוק — וצחקו היה מתגלגל על פני שטח האימונים במוצב או באוהל. הכול היה איכפת לו. הוא ניחן במשמעת קפדנית. וכשהפלוגה היתה בשלבים קשים של אימונים, הוא היה זה שהצליח לשמור על המורל. עם חיוך על השפתיים קיבל את הכול בחיוב."

ביום י"ז בטבת תשל"ט (16.1.1979) נפל במילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים ושמונה אחים ואחיות.

במכתב-תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "שמשון שירת כחייל לוחם ביחידה, מילא את תפקידו בצורה מעוררת כבוד וזכה לשבחים ממפקדיו. לאחרונה עבר קורס-נהיגה כפרס על הצטיינותו ביחידה. שמשון היה אדם צנוע, נחבא אל הכלים, חבר נאמן ומתנדב לסייע בכל מקום בו נדרשה עזרה. על כך אהבוהו ביחידה חבריו לנשק ומפקדיו כאחד."

קיבוץ כברי הוציא לאור חוברת לזכרו.

במסדרים

באימונים

בטחון שותף

מפת הקרב

מבצע "אבי החכמה"
15 עד 21 במרס 1978

3
15.3 ק"מ במיקוד
הסמניד חוקפה את המוצב
שבו 13 מחבלים וכובשת
אותו. הסמניד והמ"ם נמנעים

3
0430 שאר הכוח במיקוד
המניד כובש את המוצב. 12
מחבלים נהרגים

5
הגדר משתלט על הגשר תוך
כדי חיילי אש עם המחבלים.
למחרת מניקים המחבלים
יחידה שבדית של האו"ם
שניסתה להצטרף. כוח פומדי
חוזר כלילה. מטרה את
האיזור תוך כדי לוחמה עם
המחבלים ומסור את הגשר
לשבדים. נבוקר

4
לאחר המגו
ארטילריית. נכבש
הכפר ללא נפגעים

1
כוח חבולל מל סיור וטנקים
במיקוד סא"ל ציון עובר דרך
ממקדת רסין חדר ומקבל
מדרע אריות הערכות
המחבלים

מבצע ליטאני (מרס 1978)
משימתם העיקרית של לוחמי חטיבת גולני
במבצע "ליטאני", או בשמו המבצעי -
מבצע "אבי החכמה", הייתה לפגוע במחב
לים המורדים בכפרים, ביערות ובחורשות
של גזרת אל ח'ום מצפון למטולה. הפעולה
בוצעה בליל ה-15 במרס 1978 על ידי
תנועת מלקחים מתואמת בין גדוד "גד"
ע"י, שני רגלים ממטולה צפונה עד למבצר
אל ח'ום ובין גדוד "הבוקעים הראשון".
שנע על חל"מים בליווי טנקים דרך קליעה
ומרגי עיון. בעת ובעונה אחת עם כיבוש
הכפר והמוצב באל ח'ום, כבש גדוד "ברק"
את הכפרים אל עכוש ואדהור. עם שחר
השתלטו לוחמי גולני גם על רשיא אל פ'ר
וג'סר אל ח'רדלה. בשלב השני (18 עד 21
במרס) נעה החטיבה מדרום לנהר הליטאני,
מערבה עד אזור ע'נדרויה, והגיעה לרכס
עבסיה השולט על העיר צור ממזרח.

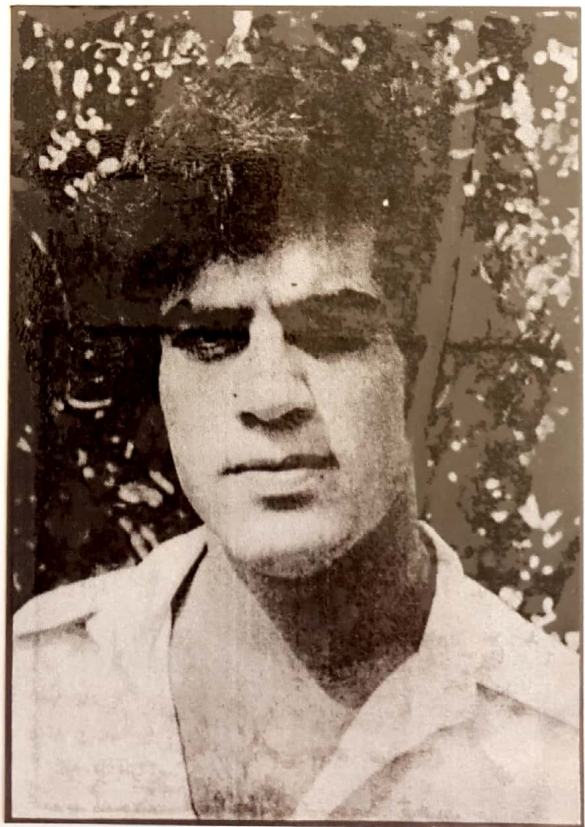

ת.נ.צ.ב.ה.
מאיר שמשון
1957-1979

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלגיות והתואר
כי רעות שבבאת, לשהלם
לא תתן את לבן לשכוח.
אהבה מקודמת בדם
את תשובי בנינו לפרוח.

חיים גרי.

תמונות מחייו האזרחיים

"יהי זכרו ברוך"

כשמשוון גמר לעשות את הרשיון והוא עשה זאת הרבה יותר מהר מהזמן שניתן לו, בא בלילה לספר לי, הוא היה מאושר שעשה את זה מהר, והתלבט אם לחזור למחרת לצבא או להשאיר לפחות יום אחד בבננות.

בבוקר בא, עבד עד ארוחת בוקר ואחר כך נסע בחזרה לצבא ונסע מאושר.

חמיד שאל, תמיד התעניין, וכל דבר שקרה בבננות כאילו קרה לו אישית.

כשמשוון הלך לצבא, הפרידה מהבננות נראתה לו קשה, ובערב לפני שנסע ניגש אלי ואמר: "אני מקווה שאוכל להגיע הרבה בביחה". בכל יום שישי שהגיע לחופשה, בא לשאול ולהתעניין אולי קוטפים מחר או משהו אחר, כאילו מתחנן או מתפלל הלוואי ויהיה קטיף ואוכל לבוא לעבוד. וכל כך שמח שתפילחו נתגשמה. וכשלא נתגשמה, חמיד ביקש אולי בכל זאת צריך משהו לעשות, להכין עגלות ליום ראשון, או לפחות מים, אפילו משהו קטן רק תנו לו, חמיד העיני ים שלו ביקשו יותר מכל מילה.

מעט מאד פעמים קרה שאני הייתי זה שצריך לבוא ולבקש ממנו עזרה, ובכל פניה נזאח כל כך שמח. זה היה בשבילו עולם ומלואו.

משוון - בננות
בננות - משוון

בשבילי זה אחר דבר ומי שהכיר את משוון בבננות, יודע שזה לא יכול להיות אחרת ובשבילנו זה ישאר כך לעולם. יהי זכרו ברוך.

יודקה חראש

תמונות משירותו הצבאי

בימי המלחמה

בזמן המלחמה הייתי בעיר וגם בקי-
בוץ - שני מצבים שיש בניהם הבדל גדול
בהלך הרוח. ההבדל מתבטא בכמה דברים:
כשהייתי בזמן המלחמה בעיר, הייתה מין
הרגשה שהעולם הולך ומתמוטט עליך - אך
ההיפך היה בקיבוץ. רוח האנשים הייתה -
יצובה ופטרחה, ניסר לעודד את הורי ה-
חיילים הנמצאים בחזית, כי כל הבנים -
יחזרו בשלום הביתה. בעיר הייתה כעין
הרגשה שאף אחד לא יחזור מן המלחמה, ו-
כל הזמן דברד אנשים על מכריהם בלשון
עבר. חלק מהאנשים לא יצא מפתח הבית
מרבב דאגות ולא דיברו עם אף אחד מה-
שכרונה. אך בקיבוץ תמיד ראית את החב-
דים מחייכים ומעודדים זה את זה, למ-
רות המצב הקשה במשק. כחשובה על המצב
יצאו לעבוד יותר מהרגיל.

גם אני הרגשתי בזמן המלחמה עד כמה
הענף זקוק לי, כי כל החברים המבוגרים
נלקחו לצבא, ולא היה מי שיעבוד, אלא
שכבה נעורים והמתנדבים בלבד. זה היה
ערמס כבוד על הענף כשאינן מי שיעבוד.
אך, בידם השלישי של המלחמה באה קבו-
צת מחנה עבודה רבאו מתנדבים חדשים,
לא היה מי שירכז את העבודה. כאן
הרגשתי כמה הענף זקוק לי, ובזמן ה-
זה נכנסתי לעבודה יותר מאשר במשך-
מהצית השנה שקדמה.

כמו כן, ראיתי את המאמץ של החברים
שנשארו בבית. עמדו על הרגליים משעה,
מוקדמת עד שעה מאוחרת בכדי להשלים
את התסר ולמלא את מקומם של החברים
החסרים.

שמשרון מאיר

(מצלון יב)